

Daniels bok – nummer ett hundre og elleve

Åpenbaringen av den profetiske betydningen av Abubakar i den første ve i Johannes' åpenbaring

Jeff Pippenger

2024-03-02

I den profetiske historien om det første ve var lederen som fulgte etter Mohammed, Abu Bakr Abdullah ibn Abi Quhafa, Mohammeds svigerfar. Vi vil omtale ham som Abubakar. Både han og Mohammed er omtalt i de fire første versene. Abubakar var den første islamske herskeren etter Mohammed, og historien nedtegner en befaling som han ga sine soldater, og som er fremstilt i det fjerde verset i Åpenbaringen kapittel ni. Befalingen representerer beseglingsprosessen som begynte ved det tredje ves ankomst, som også var den syvende basun, som også var den tredje engelens ankomst.

Og den femte engelen blåste i basunen, og jeg så en stjerne falle fra himmelen ned på jorden; og til ham ble nøkkelen til avgrunnens brønn gitt. Og han åpnet avgrunnens brønn; og det steg opp røyk av brønnen, som røyk fra en stor ovn; og solen og luften ble formørket på grunn av røyken fra brønnen. Og ut av røyken kom det gresshopper over jorden; og det ble gitt dem makt, slik jordens skorpioner har makt. Og det ble befalt dem at de ikke skulle skade jordens gress, heller ikke noe grønt, heller ikke noe tre, men bare de mennesker som ikke har Guds segl på sine panner. Åpenbaringen 9:1–4.

«Stjernen» som falt fra himmelen, var Mohammed, som begynte sin tjeneste i året 606. Mohammed fikk en «nøkkel» som skulle «åpne» «avgrunnen», slik at «røyk» kunne formørke «solen og luften», og frembragte «gresshopper» som fikk «makt» lik «skorpioners» makt. Nøkkelen var et militært slag som førte til svekkelse i romernes militære styrke og dermed muliggjorde fremveksten av islams krigføring. Avgrunnen er et symbol på Arabia, islams fødested, og røyken representerte islams falske religion, som skulle spre seg over jorden og ta i besittelse det samme geografiske området som ville bli oversvømt av gresshoppesvermene som feier over Nord-Afrika, Sør-Europa og Arabia. Gresshoppene er et symbol på islam, og makt representerer profetisk militær makt. Deres makt skulle være som skorpioners, som angriper uventet. Uriah Smith sier:

«En stjerne falt fra himmelen ned på jorden, og nøkkelen til avgrunnens brønn ble gitt til ham.»

«Mens den persiske monarken betraktet underverkene ved sin kunst og makt, mottok han et brev fra en ukjent borger av Mekka, som innbød ham til å erkjenne Muhammed som Guds apostel. Han avsto innbydelsen og rev brevet i stykker. «Slik,» utbrøt den arabiske profeten, «skal Gud sønderrive riket og forkaste Khosroes' bønn.» Plassert ved grensen mellom disse to rikene i Østen iakttok Muhammed med skjult glede den gjensidige ødeleggelsens fremgang; og midt under de persiske triumfene våget han å forutsi at seieren, før mange år var omme, igjen skulle vende tilbake til romernes faner. «På den tid da denne forutsigelsen sies å ha blitt fremsatt, kunne ingen profeti være fjernere fra sin oppfyllelse, ettersom de første tolv årene av

Heraklius' regjering varslet rikets nært forestående oppløsning.» ...»

«Khosrau underla det romerske herredømmet i Asia og Afrika. Og «det romerske riket» var på den tid «reduisert til murene rundt Konstantinopel, med restene av Hellas, Italia og Afrika, og noen sjøbyer langs den asiatiske kysten, fra Tyrus til Trapezunt. Erfaringen fra seks år overbeviste omsider den persiske monarken om å oppgi erobringen av Konstantinopel og i stedet fastsette den årlige tributten som løsepenge for det romerske riket,—tusen talenter gull, tusen talenter sølv, tusen silkekapper, tusen hester og tusen jomfruer. Herakleios godtok disse vanærende vilkårene. Men den tid og det pusterom han vant for å samle disse skattene fra Østens fattigdom, ble med iver benyttet til forberedelsen av et dristig og desperat angrep.»

«Kongen av Persia foraktet den ubemerkede sarasener og hånte budskapet fra den påståtte profet fra Mekka. Selv Romerrikets omstyrtelse ville ikke ha åpnet en dør for muhammedanismen, eller for fremgangen til de sarasenske væpnede utbredere av et bedrag, selv om persernes monark og avarenes khagan (Attilas etterfølger) mellom seg hadde delt restene av cæsarenes riker. Khosrau selv falt. De persiske og romerske monarkier uttømte hverandres styrke. Og før et sverd ble lagt i den falske profets hånd, ble det slått ut av hendene på dem som ville ha stanset hans løpebane og knust hans makt.»

«Siden Scipios og Hannibals dager er intet dristigere foretagende blitt forsøkt enn det som Heraklius fullbrakte til imperiets befrielse. Han banet seg vei under fare gjennom Svartehavet og Armenias fjell, trengte inn i Persias hjerte og kalte den store konges hærer tilbake til forsvaret av deres blødende land.»

«I slaget ved Nineve, som ble utkjempet med stor intensitet fra daggry til den ellevte time, ble tjueåtte faner, foruten dem som kunne være brukket eller sønderrevet, tatt fra perserne; den største delen av deres hær ble hugget ned, og seierherrene tilbrakte natten på slagmarken idet de skjulte sitt eget tap. Assyrias byer og palasser ble for første gang åpnet for romerne.»

Den romerske keiseren ble ikke styrket ved de erobringene han vant; og samtidig, og ved de samme midler, ble en vei beredt for skarene av sarasener fra Arabia, lik gresshopper fra samme egn, som, idet de på sin ferd utbredte den mørke og bedragerske muhammedanske lære, snart oversvømmet både det persiske og det romerske rike.

«Et mer fullstendig eksempel på dette forhold kunne neppe ønskes enn det som gis i de avsluttende ordene i kapitlet fra Gibbon, hvorfra de foregående utdrag er hentet. 'Skjønt en seirende hær var blitt oppstilt under Heraklios' banner, synes den unaturlige anstrengelsen heller å ha uttømt enn å ha øvet deres styrke. Mens keiseren triumferte i Konstantinopel eller Jerusalem, ble en ukjent by på grensen mot Syria plyndret av sarasenerne, og de hugget ned noen tropper som rykket fram til dens unnsetning,—en alminnelig og ubetydelig hendelse, om den ikke hadde vært forspillet til en mektig omveltning. Disse røverne var Muhammeds apostler; deres vanvittige tapperhet var steget fram fra ørkenen; og i de siste åtte år av hans regjering mistet Heraklios til araberne de samme provinsene som han hadde reddet fra perserne.»

«'Bedragets og begeistringens ånd, hvis tilhold ikke er i himlene,' ble sluppet løs på jorden. Den bunnløse avgrunn trengte bare en nøkkel for å åpnes, og den nøkkelen var Khosroes' fall.

Han hadde foraktfullt revet i stykker brevet fra en ukjent borger av Mekka. Men da han fra sin 'herlighets glans' sank ned i 'mørkets tårn,' som intet øye kunne trenge inn i, skulle navnet Khosroes plutselig gå i glemsel foran Muhammeds; og halvmånen syntes bare å vente på sin oppgang til stjernen falt. Khosroes ble, etter sitt fullstendige nederlag og tap av rike, myrdet i året 628; og året 629 er kjennetegnet ved 'Arabias erobring' og 'muhammedanernes første krig mot Romerriket.' 'Og den femte engel basunet, og jeg så en stjerne falle fra himmelen ned på jorden; og han ble nøkkelen til den bunnløse avgrunn gitt. Og han åpnet den bunnløse avgrunn.' Han falt ned på jorden. Da Romerrikets styrke var uttømt, og Østens store konge lå død i sitt mørkets tårn, var plyndringen av en ukjent by på Syriens grenser 'forspillet til en mektig omveltning.' 'Røverne var Muhammeds apostler, og deres rasende taperhet brøt frem fra ørkenen.'»

«Avgrunnen.—Betydningen av dette uttrykket kan utledes av gresk, hvor det er definert som «dyp, bunnløs, umåtelig», og kan vise til ethvert øde, forlatt og udyrket sted. Det anvendes om jorden i dens opprinnelige kaostilstand. 1 Mos. 1:2. I dette tilfellet kan det med rette sikte til de ukjente ødemarkene i den arabiske ørken, fra hvis grenser sarasenernes horder strømmet fram lik gresshoppesvermer. Og Chosroes', den persiske konges, fall kan med god grunn fremstilles som åpningen av avgrunnen, ettersom det banet veien for Muhammeds etterfølgere til å bryte fram fra sitt ukjente land og utbre sine villedende læresetninger med ild og sverd, inntil de hadde bredt sitt mørke over hele det østlige riket.» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495–498.

Det første ve, som er den femte basun, angir begynnelsen på Islams krigføring mot Roma, og det angir et slag mellom Roma og Persia hvor Roma seiret, men hvor det derved brukte opp sin militære styrke i en slik grad at det ikke kunne forhindre fremveksten av den islamske makt. De profetiske kjennetegnene ved det første ve og det andre ve angir de profetiske kjennetegnene ved det tredje ve, og det er viktig å anerkjenne de to første veene som symboler på historien til det tredje ve, for denne historien representerer beseglingens periode for de hundre og førtifire tusen, som begynte den 11. september 2001. Etter den profetiske historien som er fremstilt ved Mohammed i de tre første versene, introduserer vers fire Abubakar, den første lederen etter Mohammed.

Og det ble befalt dem at de ikke skulle skade gresset på jorden, heller ikke noe grønt eller noe tre, men bare de mennesker som ikke har Guds segl på sine panner. Åpenbaringen 9:4.

Abubakars befaling påla de islamske krigerne å gjøre et skille mellom to typer tilbedere som fantes i de romerske områdene på den tiden. Den ene gruppen var katolikkene, som hadde noen religiøse ordener som barberte bakhodet (tonsuren), og som holdt søndagsgudstjeneste. Den andre gruppen var dem som holdt sabbaten på den syvende dag, og sabbaten er Guds segl.

«Etter Muhammeds død ble han etterfulgt i ledelsen av Abubekr i år 632 e.Kr.; så snart han fullt ut hadde befestet sin myndighet og sitt styre, utsendte han et rundskriv til de arabiske stammene, hvorav følgende er et utdrag:—»

«Når dere kjemper Herrens kamper, så vis dere som menn, uten å vende ryggen til; men la ikke seieren deres besudles med kvinners og barns blod. Ødelegg ingen palmetrær og brenn heller

ingen kornåkrer. Hogg ikke ned frukttrær og gjør ikke skade på buskapen, unntatt det dere slakter til føde. Når dere inngår noen pakt eller overenskomst, så hold den, og vær tro mot deres ord. Og mens dere drar fram, vil dere finne noen religiøse mennesker som lever tilbaketrukket i klostre og har satt seg fore å tjene Gud på den måten; la dem være i fred, og drep dem ikke og ødelegg heller ikke klostrene deres. Og dere vil finne en annen slags mennesker som hører til Satans synagoge, og som har barberte isser; sørg da for å kløyve hodeskallene deres, og gi dem ingen nåde før de enten vender om til muhammedanere eller betaler skatt.»

«Det sies verken i profetien eller i historien at de mer menneskelige påbud ble adlydt like samvittighetsfullt som det grusomme bud; men slik ble det befalt dem. Og det foregående er de eneste instruksjoner som Gibbon nedtegner som gitt av Abubekr til de høvdinger hvis plikt det var å utstede befalingene til alle sarasenernes herskarer. Befalingene stemmer i sin sonndring overens med forutsigelsen, som om kalifen selv hadde handlet i kjent så vel som direkte lydighet mot et høyere påbud enn dødelige menneskers; og i selve det øyeblikk han drog ut for å kjempe mot Jesu religion og i stedet utbre mohammedanismen, gjentok han de ord som det var forutsagt i Jesu Kristi åpenbaring at han skulle si.»

«Guds segl på deres panner.»—I bemerkningene til kapittel 7,1–3 har vi vist at Guds segl er sabbaten i det fjerde bud; og historien tier ikke om det forhold at det gjennom hele den nåværende husholdning har vært dem som har holdt den sanne sabbat. Men spørsmålet har her oppstått hos mange: Hvem var de menn som på denne tid hadde Guds segl på sine panner, og som derved ble fritatt for muhammedansk undertrykkelse? La leseren ha i minne det forhold, som allerede er antydning, at det gjennom hele denne husholdning har vært slike som har hatt Guds segl på sine panner, eller som med innsikt har holdt den sanne sabbat; og la ham videre overveie at det profetien fastslår, er at denne ødeleggende tyrkiske makts angrep ikke er rettet mot dem, men mot en annen klasse. Derved er emnet befridd fra all vanskelighet; for dette er alt hva profetien i virkeligheten fastslår. Bare én klasse personer føres direkte frem for blikket i teksten; nemlig de som ikke har Guds segl på sine panner; og bevaringen av dem som har Guds segl, innføres bare ved implikasjon. Følgelig lærer vi ikke av historien at noen av disse var innviklet i noen av de ulykker som sarasenerne påførte gjenstandene for sitt hat. De var utsendt mot en annen klasse mennesker. Og den ødeleggelse som skulle komme over denne klasse mennesker, settes ikke i kontrast til bevaringen av andre mennesker, men bare til jordens frukter og grønnsaker; således: Skad ikke gresset, trærne eller noe grønt, men bare en viss klasse mennesker. Og i oppfyllelsen ser vi det underlige skue av en hær av angripere som skåner det som slike hærer vanligvis ødelegger, nemlig naturens overflate og frembringelser; og i samsvar med den tillatelse de hadde til å skade de mennesker som ikke hadde Guds segl på sine panner, kløvde hodeskallene på en klasse religiøse med rakede kroner, som tilhørte Satans synagoge.

«Disse var utvilsomt en klasse munker, eller en annen avdeling av den romersk-katolske kirke. Mot disse ble muhammedanernes våpen rettet. Og det synes for oss at det er en særegen treffende sammenheng, om ikke hensikt, i å beskrive dem som slike som ikke hadde Guds segl i sine panner; ettersom det nettopp er den kirken som har berøvet Guds lov dens segl ved å rive bort den sanne sabbat og opprette en forfalskning i dens sted. Og vi forstår det ikke, verken ut

fra profetien eller historien, slik at de personer som Abubekr påla sine tilhengere ikke å forulempe, var i besittelse av Guds segl eller nødvendigvis utgjorde Guds folk. Hvem de var, og av hvilken grunn de ble spart, opplyser ikke Gibbons sparsomme vitnesbyrd oss om, og vi har ingen andre midler til å vite det; men vi har all grunn til å tro at ingen av dem som hadde Guds segl, ble forulempet, mens en annen klasse, som ettertrykkelig ikke hadde det, ble hugget ned med sverd; og således blir profetiens spesifikasjoner rikelig oppfylt.» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 500–502.

Abubakar samlet Mohammeds etterfølgere i et kalifat etter Mohammeds død, så selv om de er to forskjellige historiske skikkelser, representerer de samlet begynnelsen på Islams vitnesbyrd i det første ve, og den historiske skikkelsen som markerer historien til det første ve, er Mohammed.

Ved begynnelsen av det andre vees historie erobret Mohammed II Konstantinopel i 1453. I 1449 ble fire engler, som representerte islam, løst. Begynnelsen og avslutningen på det første ve er markert av en Mohammed, henholdsvis den første og den andre. Profetisk bærer begynnelsen og avslutningen på historien om det første ve signaturen Alfa og Omega.

Begynnelsen på det andre ve innbefatter en tidsprofeti om fire engler, som representerer islam, og som da ble løst, og deretter holdt tilbake den 11. august 1840. Fra dette tidspunkt og fram til 22. oktober 1844 fremstilles beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Begynnelsen på det andre ve identifiserer islams løsning, og slutten markerer tilbakeholdelsen av islam. Både det første og det andre ve har presise profetiske kjennetegn som knytter deres begynnelser til deres avslutninger.

De to første veene må legges over hverandre, «bud på bud», for å identifisere det tredje ve. Et av de profetiske kjennetegnene som identifiseres ved Islams to første vitner, er at de representerer en bestemt tidsperiode som markerer begynnelsen og slutten med Alfa og Omegas signatur. De bærer også en sekundær signatur, for begynnelsen på det første ve identifiserer beseglingen av Guds folk, og avslutningen på det andre ve identifiserer likeså beseglingen av Guds folk.

Det tredje ve kom da islam plutselig og uventet angrep jorddyret i Åpenbaringen tretten, og slik innledet beseglingens periode. Beseglingen av de hundre og førtifire tusen avsluttes ved den snart kommende søndagsloven, og som svar på dette frafallet følges nasjonalt frafall av nasjonal undergang. Slik det ble forbilledliggjort ved hedensk Roma og pavens Roma, blir nasjonal undergang fullbyrdet ved Guds basundommer. De tre veene er også basuner. Islam i det tredje ve vil igjen slå til plutselig og uventet ved den snart kommende søndagsloven i De forente stater, når beseglingens periode for de hundre og førtifire tusen avsluttes. Denne perioden har vært forbilledliggjort ved innledningsperioden av det første ve, og også ved avslutningsperioden av det andre ve.

Vi vil fortsette dette studiet i den neste artikkelen.

Og Sara så at sønnen til Hagar, egypterkvinnen, som hun hadde født Abraham, spottet. Derfor sa hun til Abraham: Driv bort denne trellkvinnen og hennes sønn; for denne trellkvinnens sønn skal ikke arve sammen med min sønn, med Isak. Og dette ordet var svært tungt i Abrahams øyne på grunn av hans sønn. Men Gud sa til Abraham: La det ikke være tungt i dine øyne for guttens skyld og for din trellkvinnes skyld; i alt det Sara har sagt til deg, skal du høre på hennes

røst; for i Isak skal ætten kalles etter deg. Men også trellkvinnens sønn vil jeg gjøre til et folk, fordi han er din ætt. Og Abraham stod tidlig opp om morgenen og tok brød og en skinnflaske med vann og gav det til Hagar; han la det på hennes skulder, og gutten, og sendte henne bort. Og hun drog av sted og fór vill i ørkenen ved Beersjeba. Da vannet i skinnflasken tok slutt, kastet hun barnet under en av buskene. Og hun gikk og satte seg et godt stykke derfra, så langt som et bueskudd; for hun sa: La meg ikke se barnet dø. Og hun satte seg derfra rett overfor ham og løftet sin røst og gråt. Og Gud hørte guttens røst; og Guds engel kalte til Hagar fra himmelen og sa til henne: Hva feiler deg, Hagar? Frykt ikke; for Gud har hørt guttens røst der hvor han er. Reis deg, løft gutten opp og hold ham fast med din hånd; for jeg vil gjøre ham til et stort folk. Og Gud åpnet hennes øyne, og hun så en vannbrønn; og hun gikk og fylte skinnflasken med vann og gav gutten å drikke. Og Gud var med gutten; og han vokste og bodde i ørkenen og ble en bueskytter. 1. Mosebok 21:9–20.